

Arrest

nr. 311 349 van 13 augustus 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 15 juli 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, bent Pashtoen en geboren in het dorp [D.T.] in het district Khogyani (provincie Nangarhar). U komt uit een gezin van 7 kinderen. Uw vader overleed in 2017 aan een ziekte. U bent niet geschoold en werkte in de landbouw. Uw 2 broers werkten vóór de machtswissel (augustus 2021) voor de voormalige overheid. Uw broer [Z.] werkte al 8 jaar bij de lokale politie (ALP, Afghan Local Police) in het districtshuis en aan een controlepost in Khogyani. Uw broer [Q.] was 11 jaar vrachtwagenchauffeur bij het Afghaanse nationale leger (ANP, Afghan National Army) in de provincie Helmand en leverde voedsel aan controleposten. Twee maanden voor de machtsovername werd uw broer [Z.] in het dorp door de taliban gedood. Toen de taliban de macht in uw dorp overnam ging u naar uw oom [D.] in Kabul. Toen u er aankwam was uw broer [Q.] er reeds aanwezig. Twee dagen na de machtsovername

viel de taliban jullie ouderlijke woning in het dorp binnen op zoek naar u en uw broer [Q.]. Na deze gebeurtenis verhuisden uw moeder en uw 4 zussen ook naar uw oom [D.] in Kabul. Ongeveer 1 maand na de machtsovername reisde u samen met uw broer [Q.] naar Iran. Een maand na uw aankomst in Iran bent u uw broer [Q.] tijdens een politieactie aan de Iraans-Turkse grens kwijtgespeeld. Sindsdien heeft niemand nog iets van hem vernomen. Ongeveer 4 maanden later reisde u zonder uw broer verder en kwam u via Turkije en verschillende Europese landen naar België, waar u op 13/10/2022 aankwam en dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw moeder en uw 4 zussen wonen nog steeds bij uw oom in Kabul. Ook de verloofde van uw vermiste broer [Q.]- dochter van uw oom [D.]- woont bij hen in. De taliban van Khogyani riep u en uw broer [Q.] na jullie vertrek uit Afghanistan verschillende keren op om jullie aan te melden.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende stukken voor: een militaire badge van [Q.], een bankkaart van [Q.], een opleidingscertificaat van [Q.], een certificaat van een rijopleiding van [Q.], een foto van [Q.] in uniform in het gezelschap van een collega en kopieën van een aanwervingsbrief van [Q.], een taskara van [Q.], een foto van [Z.] in uniform in het gezelschap van een collega, 4 oproepingsbrieven van de taliban, 2 foto's van uw overleden broer [Z.] en een taskara neer.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas op basis van onderstaande elementen:

Ten eerste hebt u amper enige kennis van het werk dat uw broer [Q.] ongeveer 11 jaar lang bij het Afghaanse nationale leger zou hebben uitgevoerd:

-Hoewel meermaals gevraagd om alles wat u weet over het werk van uw broer te vertellen, raakte u niet verder dan te zeggen dat hij voor het leger in de provincie Helmand diende, van soldaat tot zabet (sergeant) promoveerde en met een grote vrachtwagen reed waarmee hij controleposten van voedsel bevoorraadde (CGVS, p.11). Andere informatie over het werk van uw broer kon u niet geven. Hoewel het CGVS begrijpt dat u niet alle details kent, is het gebrek aan zelfs maar enige inhoudelijke kennis dermate opvallend dat de geloofwaardigheid zijn beroep teniet gedaan wordt. Temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat uw broer meer dan 10 jaar bij het leger aangesloten zou zijn geweest, bij zijn terugkeer naar het dorp telkenmale 2 tot 3 weken met u onder hetzelfde dak zou hebben gewoond en jullie in de periodes dat hij in Helmand gestationeerd was regelmatig telefonisch contact zouden hebben gehad. Ook zouden jullie zich in de periode van de machtswissel samen bij uw oom [D.] in Kabul hebben schuilgehouden, later samen uit Afghanistan zijn vertrokken en vervolgens 1 maand samen in Iran hebben doorgebracht. Rekening houdend met alle bovenstaande kan verondersteld worden dat uw broer het dus over zijn job zou hebben gehad (CGVS, p.8; p.14). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u nog steeds in contact staat met uw maternale oom [D.] en uw moeder in Kabul via wie u zich hierover bijkomend had kunnen informeren (CGVS, p.9; p.23).

-Doorgevraagd naar informatie over het takenpakket van uw broer herhaalde u wat u eerder zei, namelijk dat hij met zijn vrachtwagen controleposten bevoorraadde (CGVS, p.16). Meer details over zijn werk als chauffeur bij het leger kon u niet geven (CGVS, p.16).

-Uw verklaringen over de ligging van uw broers werkplaats zijn eerder vaag. U zei dat hij altijd in de provincie Helmand gestationeerd was. Doorgevraagd waar in de provincie hij gelegerd was, antwoordde u in eerste instantie hiervan geen idee te hebben omdat u er zelf niet bent geweest om uiteindelijk te zeggen het in [Q.] ofzo kan zijn geweest (CGVS, p.15). Bovenstaande verklaringen zijn allerm minst overtuigend.

-Uw verklaringen m.b.t zijn promotie tot sergeant (zabet) en zijn directe collega's kunnen het CGVS evenmin overtuigen. U zei dat hij na zijn promotie over 5 of 6 soldaten de leiding kreeg (CGVS, p.15). Opvallend is dat u slechts 2 van zijn collega's, [K.A.] en [R.], bij naam kon noemen. Deze 2 zouden regelmatig op de kamer van uw broer hebben vertoefd en had u al eerder aan de lijn tijdens uw contacten met uw broer (CGVS, p.16). Doorgevraagd meer informatie over deze 2 kameraden te verschaffen, moest u wederom het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.16). Evenmin slaagde u erin om namen te geven van uw broers leidinggevendenden (CGVS, p.16).

-Gevraagd enkele anekdotes over het werk van uw broer te vertellen, raakte u niet verder dan te zeggen dat hij de bevoorrading van controleposten deed en op weg naar controleposten vaak beschoten werd. Concrete informatie m.b.t. deze beschietingen kon u in het geheel niet geven (CGVS, p. 15).

-Uw verklaringen over de wijze waarop uw broers salaris uw familie in het dorp bereikte zijn weinig gedetailleerd en stereotiep. U zei dat uw broer bij zijn komst naar het dorp geld bij zich had dat hij aan uw moeder gaf. Doorgevraagd hierover meer toelichting te geven, kon u wederom niet antwoorden (CGVS, p.16). Dat iemand als u, die verklaarde na de dood van zijn vader en tijdens de afwezigheid van zijn broers, verantwoordelijk te zijn geweest voor de inkopen en het huishouden, hierover door uw moeder niet in kennis zou zijn gesteld en hierover niet meer kan vertellen zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband verder op de helling (CGVS, p.16).

Ten tweede kunnen ook uw verklaringen over de door u neergelegde documenten aangaande het werk van uw broer [Q.] het CGVS niet overtuigen:

-Het CGVS onderstreept dat documenten pas bewijswaarde kunnen hebben indien ze coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen hier niet het geval is.

-Bovendien hebben Afghaanse documenten een beperkte bewijswaarde aangezien er veel corruptie en documentenfraude heerst. Daarbij verwijst het CGVS ook naar informatie waaruit blijkt dat het in Afghanistan gemakkelijk is valse en/of vervalste stukken te verkrijgen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan.corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

-Voor wat betreft de door u voor het CGVS neergelegde foto van 2 personen in militair in uniform, merkt het CGVS verder op dat u er niet slaagde om de naam van zijn collega met wie uw broer voor de foto poseert te geven (CGVS, p. 23).

Dat u ter voorbereiding van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS naliet u zich hierover te informeren valt moeilijk te rijmen met iemand die verklaarde een vrees bij terugkeer omwille van het profiel van zijn broer dient te moeten koesteren.

Ten derde zijn uw verklaringen over het profiel van uw broer [Z.] dermate vaag dat hieraan evenmin geloof worden.

Van iemand die verklaarde dat zijn broer 8 jaar bij de lokale politie in zijn geboortedistrict heeft gewerkt en tijdens zijn verlof (zo'n twee keer per maand) met u onder hetzelfde dak leefde en in deze periode altijd binnenshuis vertoefde kan verwacht worden dat hij hierover meer kan vertellen (CGVS, p.18).

-U kende de naam niet van de controlepost in Khogyani waar uw broer gestationeerd was (CGVS, p.17).

-Gevraagd enkele anekdotes te vertellen over het werk van uw broer, raakte u niet verder dan te zeggen dat een aantal collega's van uw broer 4 of 5 jaar voor de machtsovername door de taliban doodgeschoten werden toen hun controlepost werd aangevallen. Verdere details over deze gebeurtenis kon u niet geven, noch slaagde u erin om andere anekdotes over uw broers werk te vertellen (CGVS, p.18).

-U vertelde dat uw broer over een identificatiekaart bij de lokale politie beschikte, maar liet na hiervan enigerlei begin van bewijs neer te leggen. Evenmin kon u over deze kaart informatie verschaffen (CGVS, p.19).

-U kon slechts 1 collega, namelijk [M.M.], bij naam noemen en vertelde dat deze persoon zijn overste was. Namen van 1 van de 10 collega's waarover uw broer leiding zou hebben gehad had, kon u niet geven (CGVS, p.19). Gezien uw broer jarenlang in uw geboortestreek opereerde en zijn eenheid, zoals expliciet blijkt uit uw verklaringen, een zichtbare functie aan het districtshuis of controleposten uitoefende, kan verondersteld worden dat u over uw broers collega's meer informatie zou kunnen geven (CGVS, p. 20).

-Uw broer zou talibs gearresteerd hebben, maar u slaagde er niet in om hiervan één concreet voorbeeld te geven (CGVS, p.20).

-Op de vraag met welke leden van de taliban uw broer in een vete verwickeld was, antwoordde u dan weer in algemene bewoordingen dat hij met alle leden van de taliban vetes had (CGVS, p.19).

Ten vierde kan de door u neergelegde foto waarmee u het werk van uw broer [Z.] bij de lokale politie wenst aan te tonen het CGVS niet overtuigen:

Op de foto zijn 2 personen te zien in uniform. U vertelt dat 1 van hen uw broer [Z.] is, maar laat na om aan de hand van andere stukken aan te tonen dat de persoon op de foto effectief uw broer is. De foto betreft overigens slechts een kopie waarvan geweten is dat deze gemakkelijk manipuleerbaar zijn. Gevraagd wie de

andere persoon op de foto is beweerde u dat het om een collega van uw broer gaat. Zijn naam moest u andermaal schuldig blijven (CGVS, p.21). De vaststelling dat u naliet u over desbetreffende collega te informeren doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees (CGVS, p. 21).

Ten vijfde zijn de door u neergelegde oproepingsbrieven die u ter staving van uw problemen met de taliban ten gevolge het profiel van uw broers neerlegde niet in staat om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen en dit omwille van onderstaande redenen:

-Gezien aan het profiel van uw broers geen geloof wordt gehecht, kan ook aan de neergelegde stukken aangaande uw problemen met de taliban die u ten gevolge het werk van uw broers zou hebben gekend geen bewijskracht worden toegekend.

-De stukken betreffen enkel kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd.

-De door u afgelegde verklaringen op het CGVS over deze brieven van de taliban zijn niet gelijklopend met uw verklaringen die u bij het invullen van uw Vragenlijst op DVZ aflegde. Op DVZ beweerde u reeds voor de machtsovername een dreigbrief van de taliban te hebben ontvangen waarin stond dat u en uw broer [Q.] zich moesten overgeven. Eveneens voegde u er op DVZ aan toe dat u na de eerste dreigbrief naar Kabul bent vertrokken (Vragenlijst 14/02/2023, nr.5). In tegenstelling hiermee zei u aan het CGVS dat er vóór jullie vertrek uit Afghanistan geen sprake was van brieven van de taliban (CGVS, p.6).

-Uit een vertaling van de oproepingsbrieven en een door u neergelegde inventaris met beschrijving van de documenten en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat alle brieven van na jullie vertrek uit Afghanistan dateren. Bovenstaande strookt opnieuw niet met uw eerdere verklaringen in uw Vragenlijst DVZ, waar u zei reeds voor de machtsovername van de taliban een brief te hebben ontvangen en ten gevolge de eerste dreigbrief naar Kabul te zijn vertrokken (Vragenlijst DVZ, 12/02/2023, nr.5). Uw verklaring dat het op DVZ een foutieve vertaling betreft is geen afdoende verklaring. Temeer daar u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS hiervan geen melding maakte toen u expliciet gevraagd werd of u opmerkingen had over uw verklaringen op DVZ (CGVS, p.22).

-Uw verklaringen voor het CGVS over de inhoud van de door u neergelegde oproepingsbrieven zijn weinig gedetailleerd. Het enige wat u kan vertellen is dat de brieven aan u en uw broer [Q.] gericht zijn en jullie zich moeten aanmelden (CGVS, p.5). Wanneer u en uw broer door de taliban opgeroepen werden, wist u niet (CGVS, p.13). Dat u zich niet grondig informeerde over de inhoud van de bewijsstukken die u ter staving van uw problemen neerlegt is opmerkelijk en doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor de taliban. Uw verklaring als zou u de brieven zelf niet kunnen lezen omdat u ongeschoold bent is geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid (CGVS, p.5). Niets staat u in de weg om met hulp van derden in België hierover meer informatie te verzamelen.

-U kwam op 13/10/2022 in België binnen en u diende dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Hoewel u daar tijdens de asielprocedure meermaals op werd gewezen maakte u deze oproepingsbrieven van de taliban pas op 20/10/2023 aan het CGVS over zonder dat u daar een redelijke verklaring voor kan geven. Zo bleek uit uw verklaringen dat u na uw vertrek in contact bent gebleven met uw oom [D.] en uw moeder. Uw verklaring als zou uw moeder deze brieven voor u hebben achtergehouden is weinig geloofwaardig. Temeer daar uit uw administratief dossier blijkt dat uw familie eerder wel bewijsstukken aangaande het profiel van uw broers ter ondersteuning van uw asielaanvraag naar u doorstuurde en u deze reeds op 14/02/2023 op DVZ neerlegde (CGVS, p.13).

Ten zesde kunnen de 2 door u neergelegde foto's van een overleden man waarmee u uw verklaringen over de moord op uw broer [Z.] wil staven het CGVS evenmin overtuigen. U legde geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer ter staving van uw broers overlijden. Zo is het onmogelijk na te gaan wie deze persoon op de foto is, onder welke omstandigheden en wanneer deze persoon overleden is en wat uw link met deze persoon zou zijn. U legde evenmin andere documenten neer die dit zouden kunnen staven. Ook al zou vaststaan dat de persoon op de foto uw broer [Z.] is – quod non – dan nog kan aan dit stuk geen bewijswaarde worden toegekend. Zo moet worden vastgesteld dat de door u neergelegde foto's kopieën betreffen en dat aan kopieën sowieso maar een beperkte bewijswaarde kan worden toegekend aangezien ze makkelijk te vervalsen zijn.

Aanvullend merkt het CGVS nog op dat u bij uw registratie van uw verzoek om internationale bescherming niet uw werkelijke leeftijd opgaf. Uit informatie van de Dienst Voogdij in uw administratief dossier blijkt dat u zich bij uw aanmelding minderjarig (16 jaar) verklaarde, maar dat u na analyse als ouder dan 18 jaar (21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar) werd beschouwd. De door u neergelegde Afghaanse identiteitskaart (taskara) betreft enkel een kopie waarvan de bewijswaarde aldus beperkt is. Bovendien

hebben Afghaanse documenten een beperkte bewijswaarde aangezien er veel corruptie en documentenfraude heerst (zie hoger).

Tot slot merkt het CGVS op dat u door verschillende Europese landen reisde (o.m. Bulgarije, Kroatië, Slovenië, Italië, Frankrijk) alvorens toe te komen in België. Daarbij liet u na om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in één van die Europese landen. Aldus geeft u geen blijk van een nood te hebben aan internationale bescherming.

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kan u niet worden erkend als vluchteling. De overige door u neergelegde documenten zijn evenmin in staat om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond,

burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook

besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het

uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 15 juli 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA "COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments", 2 februari 2024.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming, op 13 oktober 2022, verklaarde slechts zestien jaar oud, en dus minderjarig, te zijn. Uit een bottest die op 14 oktober 2022 werd uitgevoerd is evenwel gebleken dat verzoeker, op dat ogenblik, “21,5 jaar oud” was, met een standaarddeviatie van 2 jaar. Hieruit blijkt dat verzoeker er niet voor terugschrikt om leugenachtige verklaringen af te leggen. Van een vreemdeling die een verzoek om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen indient mag worden verwacht dat hij geen valse verklaringen aflegt en wanneer wordt vastgesteld dat bepaalde van zijn verklaringen, die eenvoudig kunnen worden geverifieerd, niet waarheidsgetrouw zijn, dan is dit een gegronde reden om de andere verklaringen, omtrent gegevens die minder eenvoudig kunnen worden nagegaan, niet zonder meer te aanvaarden als een correcte weergave van de realiteit. Verzoekers uiteenzetting dat methodes om de leeftijd te bepalen op grond van een onderzoek van de botontwikkeling een zekere foutenmarge kennen laat niet toe hier anders over te oordelen. Zelfs indien een foutenmarge van twee jaar in aanmerking moet worden genomen, dan nog moet worden vastgesteld dat verzoeker zich merkkelijk jonger voordeed dan hij in werkelijkheid is. Verzoeker heeft, tijdens een gehoor op 9 januari 2024, ook erkend dat hij ouder is dan hij initieel aangaf en kan dus bezwaarlijk stellen dat verweerder de resultaten van het botonderzoek niet als correct mocht weerhouden.

Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat verzoeker, tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 februari 2023, verklaarde dat hij verscheidene Europese lidstaten doorkruiste (Bulgarije, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk) alvorens een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en dat hij het resultaat van het onderzoek van dit verzoek afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan. Verweerder beging geen onwettigheid door hierop te wijzen. Waar verzoeker stelt dat het loutere feit dat hij door verschillende Europese landen reisde op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat hij geen nood heeft aan een internationale beschermingsstatus moet worden gesteld dat verweerder verzoekers relaas wel degelijk in aanmerking heeft genomen en heeft uiteengezet waarom het niet geloofwaardig wordt geacht. Verweerder heeft het verzoek om internationale bescherming niet afgewezen op grond van het enkele feit dat het niet zo snel als mogelijk werd gedaan. Zijn betoog hieromtrent is dan ook niet dienend.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker voorhoudt dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban of het slachtoffer dreigt te zullen worden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, omdat zijn broers Z. en Q., respectievelijk als lid van de lokale politie en als militair, voor

de machtsovername door de taliban voor de voormalige overheid werkten. Verzoeker bracht ook tal van documenten aan waartoe hij stelt dat deze op Z. en Q. betrekking hebben. Daargelaten de vraag of de aangebrachte documenten authentieke stukken zijn – verweerder heeft er immers met verwijzing naar bronnenmateriaal terecht op gewezen dat er in Afghanistan veel corruptie is en er gemakkelijk valse of vervalste stukken kunnen worden verkregen – laten deze stukken niet toe met zekerheid een verwantschapsband tussen verzoeker en Z. of Q. vast te stellen. Zelfs indien evenwel zou moeten worden aangenomen dat Z. en Q. broers van verzoeker zijn en dat zij effectief werkten voor de overheid voordat de taliban de macht overnamen, dan nog moet worden gesteld dat hieruit niet automatisch kan worden afgeleid dat hij zelf een risico op vervolging loopt. Hier dient te worden benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten. Er is wel sprake van een aantal individuele gevallen waar een verwantschapsband met een lid van overheidspersoneel een rol speelde bij het optreden van de taliban (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, blz. 56-65; Afghanistan Country Focus van december 2023, p. 62-63; EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, blz. 26-29). Familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of buitenlandse troepen kunnen in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging hebben, maar het komt hen dan toe om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat zij omwille van hun familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten worden of zullen worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land of regio van herkomst. Verzoeker maakt dit niet aannemelijk. De Raad neemt hierbij ook in aanmerking dat verzoeker verklaarde dat Z. reeds verscheidene jaren geleden is overleden en dat hij voorhoudt dat Q. is vertrokken naar het buitenland. Hij gaf ook niet aan dat deze personen belangrijke functies hadden. Er kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen dat de taliban, bijna drie jaar nadat zij de macht overnamen, nog een bijzondere aandacht zouden hebben voor Z. en Q., laat staan voor hun verwanten. Uit verzoekers verklaringen blijkt trouwens dat zijn moeder en zussen in Afghanistan verblijven bij een oom en dat zij actueel niet worden geviséerd. Verzoeker zelf is een analfabete landbouwer en hij heeft dus geen profiel dat zou toelaten aan te nemen dat hij door de taliban als een bedreiging zou kunnen worden gezien. Hij maakt ook niet aannemelijk dat hij tijdens zijn verblijf in Afghanistan door de taliban werd verontrust. Zijn ongestaafde bewering dat de taliban, vlak voor de machtsovername en terwijl hij in Kabul verbleef, langs kwamen bij zijn moeder leidt niet tot een ander besluit. In de mate dat verzoeker verwijst naar dreigbrieven die door de taliban aan hem werden gericht kan verweerder worden bijgetreden waar hij aangeeft dat verzoeker slechts kopieën van deze brieven neerlegt en de authenticiteit van deze documenten dus niet vaststaat. De Raad merkt daarenboven op dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst van 14 februari 2023) verklaarde dat hij één dreigbrief ontving voor de machtsovername door de taliban en vervolgens aan verweerder vier kopieën van dreigbrieven overmaakte die evenwel allemaal dateren van na de machtsovername. Hierbij valt ook op dat deze brieven allemaal zouden zijn opgesteld door de militaire verantwoordelijke van het Khogyani district, maar er verschillende ondertekenaars zijn. Het is ook opvallend dat twee verschillende personen, los van elkaar, een brief aan verzoeker zouden richten in volstrekt identieke bewoordingen. Deze elementen bevestigen de conclusie dat deze brieven geen stukken zijn waaraan enige bewijswaarde kan worden toegekend.

De grieven die verzoeker ontwikkelt ten aanzien van bepaalde overwegingen in de bestreden beslissing – die er voornamelijk op zijn gericht aan te tonen dat verweerder onterecht besloot dat hij met zijn verklaringen en neergelegde stukken niet aannemelijk maakte dat zijn broer Z. was tewerkgesteld bij de lokale politie en dat zijn broer Q actief was in het leger – leiden niet tot een ander besluit. Bovendien moet, ten overvloede, worden gesteld dat verzoeker, door erop te wijzen dat hij een ongeschoolde arbeider is, dat niet iedereen zich dingen op dezelfde manier herinnert en dat er reeds enig tijd is verstreken sedert zijn vertrek uit Afghanistan, hoe dan ook niet aantoonbaar dat verweerders vaststellingen incorrect of onredelijk zijn.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij wordt vervolgd door de taliban of een andere actor of het risico loopt om te worden vervolgd.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Er moet worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land in casu dienstig zijn. Verzoeker is een man, hij is niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan January 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 38). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers verwijzing naar oudere verslaggeving wijzigt hier niets aan. Door erop te wijzen dat steeds moet worden uitgegaan van de meest recente informatie toont verzoeker niet aan dat er onvoldoende inlichtingen zijn om de nodige risico-inschatting te maken of dat verweerders vaststellingen niet langer steun vinden in de meest recente informatie omtrent de situatie in Afghanistan. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsovername door de Taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die gericht waren tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31-35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz. 110-115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

N. VERBRUGGHE toegevoegd griffier

De griffier, De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK